

Een boel bonte bessenvlinders

Juli 2013. Ik fiets door de duinen. Mijn oog valt op een vlindertje. Ik stap af. Ik sta paf: ik zie er nog een, nog twee, nog vier, nog veel... Flinker vlinders, prachtig gekleurd met veel wit, een pikzwarte tekening en dooiergele banden welk geel ook op het lijf terugkomt, en... ik ken de naam niet. Toch komen ze mij bekend voor. Geen dagvlinder, maar toch op de vroege avond al een beetje bezig.

Thuis zoek ik de vlinder op die aan het signalement in mijn geheugen voldoet. Het is de bonte bessenvlinder. Die had ik eigenlijk moeten kennen, vind ik. Wanneer ik er enkele dagen later weer langs kom - het betreft het fietspad tussen Katwijk en Noordwijk - tel ik er bijna honderd, op enkele plaatsen geconcentreerd, maar toch verspreid over ongeveer een kilometer. Elders heb ik ze heel 2013 nergens in het duin gezien.

De naam bessenvlinder suggereert dat de rupsen ribesblaadjes (of bessen zelf) weghappen (ribes = bes, wat is Latijn toch makkelijk). Die blaadjes eten ze inderdaad. Maar een ander menu bleven ze ook. In boekjes kwam ik als voedselplant buiten de bessen onder meer slee-

doorn, meidoorn, esdoorn, perzik, kruipwilg, vogelkers, kruipwilg en kardinaalsmuts tegen. Ik zag ze op struiken van de laatste soort, die aan de zeezijde van het fietspad onder invloed van de zeewind zo'n mooie metershoge muur kunnen vormen. De fietspadzijde is luw, zodat de zilte wind hoog overwaait. Resten van poppen of spinsels zag ik niet. Maar misschien hadden die rupsen op andere struiken gezeten en verzamelden de vlinders zich voor een paring. De vlinders bleven nog enkele weken zitten. Opmerkelijk gelijkend op de vlinders zijn hun rupsen: precies hetzelfde kleurpalet! Uiterst opvallend, met dat geel en zwart, natuurlijk ook voor vogels. Ik vermoed daarom dat de rupsen giftig zijn. In boekjes staat zo iets niet vermeld. Een culinaire cultuur met insecten hebben we niet. Boekjes met titels als 'onze eetbare en giftige insecten' zijn niet aan te slepen, omdat ze niet bestaan. Dus toch maar bessen eten, al weet ik die in de duinen tussen Katwijk en Noordwijk nergens te staan.

PETER VAN DEN BERG

Foto: Ron A.B.